

tilladt at sælde dem med Skydevaaben i Tidrummet fra den 1ste Mai til Slutningen af August. Vi have valgt denne Tid, fordi det almindeligviis er paa den, Raven gjør meest Skade paa Lam og Smaatra, og det er ligeledes paa den Tid, Raven flifter Hud, saa at hans Pels da ikke er meget værd. Det vil heraf sees, at Vedkommende ikke ville have nogen Fordeel af den Tilladelse, Forslaget gaaer ud paa at indrømme, men at det blot er en Nødværgeret, der tilstaaes dem.

Det andet Forslag, nemlig det under Nr. 3 opførte, slutter sig til § 16. Da § 16 nemlig forbyder Jagteieren at jage i vedkommende Fæsternes Have og Lystlove, men ikke tillader Jordbrugerne selv at jage der, saa har Bildtet der aldeles frit Spillerum, uden at Noget kan sælde det. Heraf vil følge, at det for en Mand, som har sin Have op til en Skov, hvor der er en stor Bildtstand, vil være aldeles umuligt at opøste et eneste Frugttræ eller at have en eneste Kaalplante i sin Have, uden at den bliver afsnavet af Harer. Derfor have vi stillet Forslaget under Nr. 3, og for at Jordbrugerne ikke skal kunne gjøre sig nogen Fordeel derved, have vi tilføiet, at han skal være pligtig at aflevere det Nedsagte til Jagteieren. Det vil altsaa sees, at begge disse Forslag ikkun ere stillede for at give Jordbrugerne en Nødværgeret til at værne om, hvad der er hans.

Jeg er af en æret Rigsdagsmand bleven gjort opmærksom paa, at vi ikke til Forslaget under Nr. 2 have gjort den Tilføining, at Jordbrugerne skal være pligtig at aflevere de sælbede Ræve til Jagteieren. Men Enhver veed jo, at i den Tid, hvorom der her er Tale, duer Ravens Pels ikke, og Stegen har man, idetmindste hidtil, anseet for uspiselig. Vi antog derfor, at det ikke var nødvendigt, at fremhave en saadan Forpligtelse, da vi ikke meente, Jagteieren kunde sætte nogen Pris paa, at faae den i dette Tidrum sælbede Ræv udleveret. Ellers havde vi jo gjerne kunnet tilføie det ogsaa her, da der naturligviis ikke tilsigtes nogen Fordeel for Jordbrugerne. — Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale vore Forslag til det ærede Thing's Opmærksomhed.

Ordføreren: Jeg troer ikke, at noget

af disse Vædringsforslag kan ansees for at være synderlig heldigt. Det første gaaer ud paa, at give en Tilladelse til at skyde Ræve, dog kun under den Betingelse, „at disse træffes isærd med at angribe vedkommende Jordbrugers Lam eller Fjerkræ“. Dette er altsaa Noget, hvorfor Bevistbyrden maa paaligge den, der benytter sig af Tilladelsen; naar han bliver tiltalt for at have skudt en Ræv, maa han bevise, at han har truffet denne isærd med at angribe hans Lam eller Fjerkræ. Men saaledes betinget vil Tilladelsen vistnok i Regelen blive ham til meget liden Nytte; thi det vil sikkert i Almindelighed være ham meget vanskeligt at bringe Vidner tilstede i rette Tid, inden Raven har gjort det, som skulde forebygges (atter!) Sæt imidlertid, at det ved et Tilfælde skete, at der var Vidner tilstede, som saae paa, at Raven var inde i Gaasestoffen, og at dennes Eier da lagde an med Bøssen og skød Raven, da troer jeg virkelig, at de ærede Forslagsstillere ganske rolig kunde stole paa, at det vil være en Følge alle rede af den nu gjældende Lovgivning og af de almindelig anerkjendte Retsgrundsætninger, som ville blive anvendte af enhver Domstol, at man paa ingen Maade vilde antage, at der i et saadant Tilfælde var begaaet en Handling, der kunde ansees som ulovlig Jagt, men at man ganske vist vilde indrømme, at her var et Forhold, hvor en Nødværgeret maatte erkjendes at kunne komme til Anvendelse. Den almindelige Ret til at værne om sin Eiendom er ingenlunde ophævet ved den nubestaaende Jagtlovgivning, og der gjælder her omtrent det Samme, som jeg forleden Dag i en anden Anledning tilloed mig at bemærke, at fordi der her i denne Lov er optaget en Bestemmelse, som indeholder et almindeligt Forbud imod at nedskyde Hunde, deraf følger dog ingenlunde, at der ikke skulde kunne gives Tilfælde, hvor man var fuldkommen berettiget til at værges sig eller sin Eiendom mod Angreb af en Hund ved et hvilket som helst Middel; det kan umuligt antages, at Hændene skulde have erholdt et saadant særligt Privilegium til at kunne gjøre Skade, uden at man havde Ret til at værges sig derimod. Jeg troer saaledes, at der paa ingen Maade vil opnaaes Noget ved dette Væ-